

tohoto zák., nepodléhají co do přírůstku dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti. Dává tím zákon vedle daňových výhod z důvodů provedení stavby za účelem snížení stavebních nákladů ještě další výhodu tím, že osvobozuje od dávky z přírůstku hodnoty při převodu stavební parcely sloužící stavbě v zákoně blíže určené.

Z toho jde, že dávce z přírůstku nepodléhá podle § 1 č. 4 uved. zák. jen převod, který vedl k stavbě ve smyslu tohoto zák., tedy že jest osvobozen jen ten převod, který bezprostředně předchází dokončení privilegiované stavby.

Nelze tudíž dáti za pravdu názoru hájenému stížností, že všechny převody stavebních parcel předcházející provedení stavby, pokud se staly v letech 1920 a 1921, nepodléhají ve smyslu uved. zákonného ustanovení dávce z přírůstku hodnoty.

Ježto v daném případě převod stavební parcely, na které byl již dům č. p. —, se st-lky na manžele Sch., jak není sporno, nepředcházel bezprostřední provedení nástavby 4. a 5. patra na tomto domě, bylo nař. rozhodnutí, které odepřelo st-lce osvobození od dávky, ve shodě se zák. a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3725.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Při výpočtu snížení dávky podle § 12, odst. 4 pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (dodatek III k vl. nař. č. 143/1922) nelze přihlížeti k době držby před 1. lednem 1914.

(Nález ze dne 12. června 1924 č. 10.591.)

V ě c: Jos. B. v K. proti mor. zemskému výboru (zem. sekr. Dr. Frt. Híkl — za zúč. obec P. ředitel měst. úřadů Dr. Lad. Prchal) o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 2. července 1923 předepsal městský úřad v P. Josefu B. v K. z převodu nemovitosti, zapsané ve vložce — kat. obce P. a zcizené smlouvou ze 17. března 1923 firmě na základě pravidel vydaných vl. nař. ze 27. dubna 1922 č. 143 Sb. (dodatek III) dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti 6487 K 50 h. Jako hodnota nabývací ke dni 1. ledna 1914 byla dle úředního odhadu vzata částka 8000 K.

Odvolání bylo městským zastupitelstvem v P., další odvolání nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí odepřelo snížení dávky dle posledního odst. § 12 pravidel vzhledem k ustanovení odst. 2 § 11 těchto pravidel, které vylučuje započtení doby držby před 1. lednem 1914 do držby pro snížení dávky dle § 12 směrodatné.

Stížnost, vytykající nař. rozhodnutí nezákonnost, nemohl nss shledati důvodnou.

§ 11 uvedených pravidel, který dle nadpisu pojednává »o základu vyměření«, jedná v odst. 1 o vyšetření přírůstku jakožto nejdůležitějšího

základu pro vyměření dávky a odkazuje v tomto směru na ustanovení §§ 5 až 10, kde jsou obsaženy bližší předpisy o jednotlivých složkách přírůstku (hodnota nabývací, zcizovací a přípočty), tak v posl. odst. § 7 ustanovení o hodnotě, když se převod stal před 1. lednem 1914.

Ustanovení odst. 2 § 11 pravidel zabývá se dalším pro vyměření dávky důležitým základem, totiž dobou držby a ustanovuje, že se při výpočtu doby držby, tedy ve všech případech, kde doba držby pro vyměření dávky má význam, nehledí k době držby před 1. lednem 1914.

Ustanovení § 12 prav., jednající o snížení dávky při držbě delší než 10 nebo 20 let, mluví pak o držbě pro vyměření dávky rozhodné, tedy vyslovuje, že nemá býti přihlíženo ke skutečné době držby, nýbrž jen k době, která pro vyměření dávky jest rozhodnou.

Tuto držbu pro vyměření dávky rozhodnou upravují právě pravidla v odst. 2. § 11, nemůže proto pro snížení dávky dle posl. odst. § 12 býti základem jiná držba než držba, kterou ustanovuje odst. 2 § 11 prav., takže při výpočtu této držby pro snížení dávky směrodatné, nesmí býti hleděno k držbě před 1. lednem 1914, nýbrž termín pro snížení směrodatný dlužno čítati jen od 1. ledna 1914.

Tomu nebrání ani okolnost, že posl. odst. § 12 neměl v době, kdy nastala dávková povinnost, ještě praktického významu, poněvadž nebylo tehdy vůbec možno dosáhnouti ani 10leté držby pro vyměření dávky směrodatné. Pravidla nejsou ve svém trvání časově nijak obmezena, a nestává se jejich ustanovení zbytečným, když případ, kde ho může býti skutečně použito, nastane teprve delší dobu po jejich vydání.

Ježto v době, kdy nastala dávková povinnost, t. j. v den uzavření zcizovací smlouvy dne 17. března 1923 neuplynulo ode dne 1. ledna 1914 nejméně 10 let, není tu nároku na snížení dávky ve smyslu posl. odst. § 12 pravidel.

Jest tedy nař. rozhodnutí ve shodě se zákonem, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3726.

Učitelstvo (Slovensko): I. Zákon paritní č. 274/1919 a nař. č. 181/1920 neplatí pro bývalé učitele státních škol lidových, kteří nebyli jmenováni, resp. převzati státem čsl. — II. Není předpisu, který by nepřevzatému býv. učitelu státní školy lidové dával nárok proti čsl. státu na placení 60%ní zálohy jeho dřívějších požitků. — III. O významu § 10 zák. č. 269/20 viz větu při Boh. 2537 adm.

(Nález ze dne 12. června 1924 č. 10.673.)

V ě c: Edvard O. ve V. Š. proti referátu min. škol. v Bratislavě o rodinný přídavek a služební požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n é.

D ů v o d y: — — —

St-1, jenž byl ustanoven za bývalé vlády uherské učitelem na státní lidové škole ve Velkém Š., domáhá se proti státu čsl. nároku na pensi, tvrdě, že pokud nebyl pensionován, mu přísluší nárok na 60% jeho bývalých uherských požitků, zejména též rodinný přídavek v téže výši na druhé dítě, jež se mu narodilo 28. listopadu 1922.